

[Starcke.]

mærkninger. Naar Ministeren udtalte, at mit Indlæg havde været tyndt funderet, saa forvekslede han det maaske med, at mit Indlæg var saa kort formuleret. Vor Stilling ligger ganske klar — det, jeg nu vil sige, kan ogsaa gælde som Svar til det ærede Medlem Hr. Kristen Amby —, idet jeg udtrykkelig i mit Indlæg sagde, at vi ikke vilde begynde med Slutningen, men at vi ønskede at gennemføre den økonomiske Revolution eller Sanering af Samfundet, før vi vilde ændre Basis for Videnskaben. Der har jo faktisk baade i Tyskland og Rusland været gjort meget ubehagelige Erfaringer i Henseende til, hvad en kynisk Statsmagt kan bruge sin Magt til i Forhold til Videnskaben, og en saadan Magt faar Staten lettere over Videnskaben, naar det i Forvejen i et demokratisk Samfund er lagt saadan til Rette, at Videnskabens Liv er afhængig af Statsmagtens Naade. Den højtærede Undervisningsminister ved dog, at Videnskaben i det gamle Hellas dels var understøttet af Fyrster dels af Dotationer, men for den væsentligste Dels Vedkommende byggede den paa Frihed: De Erfaringer, man har i U. S. A. i Forhold til Danmark, skal jeg ikke komme dybere ind paa. Det er fuldstændig rigtigt, at Videnskabens Forhold i Danmark er all right og upaaklagelige i enhver Henseende, og at man i U. S. A. med den stærke Monopolisme, de har derovre, godt kan løbe store Risici, ved at disse Dotationer kan øve Indflydelse paa Videnskabens Frihed — det indrømmer jeg.

Hvad angaar Bemærkningerne, som skyldes de Erfaringer, jeg nu tilfældigvis personlig har gjort, vil jeg gerne sige, at selvfølgelig har der været ydet min afdøde Fader fuldkommen Lærefrihed ved Københavns Universitet, men det var heller ikke det, jeg sigtede til. Det var Adgangen til at faa den Lærefrihed ved Universitetet; og blandt de Kræfter, der var imod, gjorde ogsaa politiske Kræfter sig meget stærkt gældende.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Forespørgsel til Socialministeren af Kirsten Gloerfelt-Tarp og Kristen Amby.

(Forespørgselen findes i Tidenden Sp. 4063).

Ordføreren for Forespørgerne (Kirsten Gloerfelt-Tarp): Som Ordfører for de to Forespørgere skal jeg tillade mig at fremsætte nogle Bemærkninger.

Efter hvad der er oplyst for Offentligheden, forholder det sig i den Sag, der har givet Anledning til den Forespørgsel, vi behandler i Dag, saaledes: En ung Pige paa 19—20 Aar, Grethe Iris Hansen, lidt Invalid og noget tilbage i aandelig Udvikling, ikke tidligere straffet, bor hos sin Moder i København, men rejser af Eventyrlyst den 1. Oktober 1945 til Odense sammen med en Kammerat, hun kun kender meget lidt, og som viser sig at være en efterlyst Gadepige. To Dage efter bliver hun af Politiet taget som erhvervs- og subsistensløs. Hun har 10 Kr. paa Lommen, men har intet Logi kunnet faa, den første Nat har hun haft Hotel. Hun bliver sammen med Kammeraten anbragt paa Forsørgelsesafdelingen og, et Par Uger efter, fordi der ikke er Plads paa Arbejdsanstalten i Odense, sendt til København til Sundholms Arbejdsanstalt, selv om man synes, det havde været lige til at sende hende til hendes Hjem i København. Paa Sundholm bliver hun i over et Aar, og da hun udskrives, bliver hun sendt hjem til sin Moder. Denne Indlæggelse sker ifølge Borgmester Munk af Forsørgelsesbureauet og i Henhold til Bestemmelserne i Forsørgelseslovens § 321.

Beslutningen om Indlæggelse tages af det sociale Udvalg i Odense og godkendes af Fyns Stiftamtmand, men det fortoner sig derefter, hvem det er der har Ansvaret for, at paagældende blev indeholdt der saa længe. Det hedder, at Sundholm allerede i Februar foreslog, at hun, der ikke havde givet væsentlig Grund til Klage, forsøgsvis skulde dimitteres til Moderen og have Hjælp til et Sykursus. Grethe Hansen oplyser selv, at hun senere en Tid har tjent 98 Kr. om Ugen ved Akkordarbejde paa en Systue — saa helt erhvervsuduelig kan hun vel ikke have været. Men Fyns Stiftamt bestemmer den 14. Marts 1946, at hun skal blive paa Arbejdsanstalten, indtil hun kunde blive indlagt under Aandsvageforsorgen. Hun havde indtil 1942 været under Aandsvageforsorgen, men var blevet udskrevet herfra som 16-aarig.

Naar man hører denne Historie, stiller man mange Spørgsmaal. Først: Er vore Løve virkelig saadan, at en ung ustraffet Pige, der en Nat ingen Bopæl har i den By, hvor hun bliver truffet og med 10 Kr. paa Lommen, af Politiet kan afleveres til Forsørgelsesvæsenet, der da uden videre kan anbringe hende paa Arbejdsanstalt, lade